

Don Lluís Ballester Segura...

...professor actualment de l'Institut d'Alcoi on explica llengua grega i que dins d'uns moments ens dirigirà la paraula estudiant l'Obra literària d'Escalante com a sainer valencià és un intel·lectual especialitzat en ciències lingüístiques i en estudis literaris que ve al "at Perat a honorar-lo amb el seu talent. Fill d'un metge, el Dr. Ballester *Maria*....., el nostre conferenciant naixqué a Alfara de Carles, Tarragona, d'on el seu pare era titular. Des de petit, però, que viu a la nostra Ciutat i ací és on ha fet els seus estdis. Als 19 anys ja era Mestre Nacional i ha exercit aquesta noble professió. Als 26 es llicenciava en Filosofia i Lletres a la nostra Universitat. Açò era en 1936. I en aquest mateix any guanyava els Cursets per a professor d'Institut en l'assignatura de Geografia i Història. La Junta ~~per~~ d'Ampliació d'Estudis el pensiona amb una plaça de professor de "llengua Espanyola a un Liceu francès. Després de la nostra guerra, especialitzat ja en estudis lingüístics professa el Llatí a l'Institut d'Algecires, la de Literatura al de Ciudad Rodrigo i avui, com hem dit ja, és professor d'Alcoi on ensenya aquella ^{llengua} de Sòcrates i Plató tan apta per a la Literatura i la Filosofia.

Aquest jove professor de qui bé podem dir que és un català de València, que coneguérem al Seminari de Pedagogia de la Universitat valenciana molt preocupat per les qüestions de la psicologia infantil i per la seua aplicació pràctica als problemes de l'educació escolar ha publicat diversos llibres de caràcter didàctic i té en preparació obres de ~~ta~~ ^{text} i altres de creació literària. Ha col·laborat i col·labora en la premsa professional i en la diària, sobre tot en la de València, i ha pronunciat nombroses conferències; una de les darreres, sobre la "Confraternitat Hispàno-Argentina", tema de viva actualitat i d'altíssim interès, fon pronunciada a la nostra Universitat.

Ha fundat i dirigit diverses Revistes, la darrera de les quals es titola ESTUDIO, revista d'informació cultural d'Alcoi, en la que les nostres lletres vernacles tenen cabuda sobre tot en la seua expressió poètica on col·laboren els nostres poetes més joves.

Així, doncs, l'amic Ballester Segura ha tingut i té per la valenciana llengua una afecció que trobem a faltar en tants altres intel·lectuals valencians. I bona prova és que el professor Ballester Segura ha vixcut i viu de cara a la cultura valenciana que en venir al RAT PENAT ens du per aplicar-nos-el, un estudi suggestiu ^{quasi} encara verge : el teatre d'Escalante, l'obra del famós saineter. I diem que l'estudi de l'obra escalantina és ^{quasi} encara verge no obstant aquell "Assaig crític" no gens menyspreable que Eduard Martínez Sabater publicà - justament ara fa trenta anys - en el mes de gener de 1919 al "Cuento del Dumenge" en el que ens deia que Escalante era el creador del teatre valencià, el saineter completíssim en qui s'acomplixen les condicions que Hartzebusc assenyala com a precises per a que ~~un~~ un saineter siga perfecte i que supera Ramón de la Cruz en l'exposició dels personatges de les seues obres per llur verisme... *I no obstant l'estudi de Gómez Martí sobre els personatges escalantins.*

Però no som nosaltres qui hem de parlar d'Escalante sinó el senyor Ballester Segura amb la seua pregonna cultura humanística, la seua coneixença de l'idioma, com a nadiu i com a lingüista, i amb la seua sensibilitat d'artista sempre atent a l'espiritualitat valenciana.

El teatre d'Escalante ja té la suficient perspectiva per a fer-ne un estudi a fons. D'Escalante ençà el teatre ha evolucionat, com a cosa viva que és; però el sainet, cultivat des de l'antiguitat clàssica grega és un gènere que per ser producte de la visió completa del poble palpitant serà ben rebut del públic, del mateix poble, sempre que un autor el sapia portar de la vida real a la vida de l'escena.

Vegem què coses més interessants ens diu la paraula docta del Sr. Ballester Segura, benvingut a aquesta Casa que és, ja se sap prou, la dels amadors de les glòries valencianes.

Carles Salvador

Ciutat de València 10 de maig de 1949.